

Hồi 4

Bạch Phát, Hồng Nhan, Lân Chủng Lánh Thâm Sơn

Mùa đông giá lạnh trôi qua, mùa xuân đã kéo về trên Nhật Nguyệt Sơn. Trong lớp đất ẩm ướt khởi sự nảy sinh mầm sống. Các loại thực vật sinh sôi nảy nở. Cây cỏ, hoa lá đều thể hiện sức sống vô hạn của thiên nhiên.

Một con thác từ trong cánh rừng sum sê trút xuống, tựa như một con rồng bạc giương nhanh múa vuốt từ trên cao chụp xuống.

Con thác dào dạt xô vào những tảng đá to ngổn ngang bên bờ suối, tung tóe những giọt nước trắng xóa, rồi theo dòng suối khúc khuỷu trôi đi.

Dòng suối như một sợi dây đai uốn khúc, chảy qua một khu rừng trúc um tùm, vòng quanh Nhật Nguyệt Sơn Trang rồi tụ lại một cái hồ nhỏ nằm phía sau trang viện.

Gió núi thổi tới, hai ngọn cổ tùng sừng sững đứng trước sơn trang cất lên tiếng ngân nga thấp trầm, hòa hợp với tiếng ngân thánh thót của rừng trúc, tạo nên một bản hòa tấu thiên nhiên tuyệt vời.

Một thanh niên tuổi độ mười bảy, mười tám từ trong Nhật Nguyệt Sơn Trang đứng đỉnh bước ra. Chàng vận áo vải xám màu tro, tay cầm một cây sáo bảy lỗ đỏ như máu. Theo từng động tác của chàng, cây sáo ánh lên đỏ rực.

Vóc dáng vạm vỡ và đôi vai rắn chắc của chàng tạo cho người ta cảm giác mạnh mẽ, tưởng chừng như chàng có thể gánh vác bất kỳ trách nhiệm, sức mạnh nào đè lên trên.

Theo từng bước chân vững chãi, chàng đi xuyên qua khu rừng trúc thưa thớt, rảo bước về phía chiếc cầu gỗ bắc qua con suối.

Phong ca, chờ tiểu muội với!

Tiếng gọi vang lên từ phía sau. Chàng thanh niên chững bước, thoáng tần ngần rồi mới quay người lại.

Nắng vàng xuyên qua kẽ lá, lóng lánh soi trên mặt, song chẳng mấy may ảnh hưởng đến vẻ tuấn tú của chàng.

Đôi mày kiếm chành chếch. Chiếc mũi thẳng thớm. Vành môi son đầy đặn, cùng với đôi người mơ màng như phủ một lớp sương mỏng, tạo cho chàng một vẻ đẹp cao nhã khác thường. Nhất là dấu chấm đỏ ở giữa chân mày lại càng biểu lộ vẻ thần bí khiếp người...

Chàng quay lại, chỉ thấy một thiếu nữ vận áo giáp tím, quần màu vàng tươi có thêu những cánh mai xanh đang chạy tới như bay.

Thiếu nữ thất hai chiếc bím tóc dài thõng thướt. Nụ cười thơ ngây vương đọng trên đôi má điểm lệ, lộ ra hai hàm răng đều đặn, trắng muốt.

- Phong ca đi đâu vậy?

Bách Lý Hùng Phong chau mày:

- Hiểu Hà đi theo chi vậy?

Bạch Hiểu Hà chạy đến cạnh cầu. Cánh mũi lại phập phồng, nàng thở hắt ra.

- Tiểu muội muốn được nghe Phong ca thổi sáo mà.

Bách Lý Hùng Phong bực bội:

- Hừ! Lần nào cũng vậy, Hà muội cứ luôn làm phiền ngu ca trong lúc luyện công không à. Công lực của Hà muội còn non kém, chưa thể nghe Ma Địch Ngũ Khuyết của ngu ca đâu, tốt hơn là quay về đi thôi.

Bạch Hiểu Hà chột đỏ hoe mắt, chầu môi:

- Phong ca cứ chê tiểu muội hoài, chứ không phải mượn cớ để bỏ mặc tiểu muội hả? Hừ, tiểu muội biết Phong ca không ưa tiểu muội từ lâu rồi...

Nàng nghẹn ngào tiếp:

- Phong ca chê tiểu muội không cha không mẹ nên mới hiếp đáp tiểu muội đó thôi.

Bách Lý Hùng Phong sầm mặt. Đôi mắt rục lên một luồng sáng khiếp người, song lập tức biến mất ngay. Chàng buông tiếng thở dài:

- Hà muội hãy còn có gia gia chăm sóc cho. Còn ngu huynh mới chính thực là không cha không mẹ, ngoại trừ biết mình mang cái họ Bách Lý ra, đến danh tánh thực của cha mẹ cũng không hề biết đến...

Chàng ngửa cổ nhìn trời, buồn bã tiếp:

- Ngu ca mới chính thực là một cô nhi bị cha mẹ ruồng bỏ...

Bạch Hiểu Hà ngậm ngùi tiếp lời:

- Chúng ta đều là cô nhi, lẽ ra càng phải thương yêu lẫn nhau hơn, vậy mà Phong ca cũng lạnh nhạt với tiểu muội. Từ bé đến giờ tiểu muội rất ít khi thấy Phong ca cười...

Bách Lý Hùng Phong chậm chậm thu ánh mắt trở về, chăm chăm nhìn vào mặt Hiểu Hà, nhẹ nhàng nói:

- Cá tính của ngu ca là vậy, không làm sao thay đổi được...

Bạch Hiểu Hà ngớ người. Nàng buông một tiếng hừ bực dọc, đoạn quay phắt đi và bỏ chạy. Bách Lý Hùng Phong dõi mắt nhìn theo, chàng lắc đầu buông tiếng thở dài, nghe xót xa ngập lòng. Chàng lẩm bẩm:

- Có ai hiểu được ta đâu?

Chàng bước qua cầu, men theo con suối đi lên một mỏm đá nhô ra trên núi. Bên tai chàng văng vẳng tiếng thác đổ ì ầm, tiếng nước chảy róc rách.

Bách Lý Hùng Phong thờ thẩn đứng trên mỏm đá. Ánh mắt chàng xa xăm, trống vắng ngược nhìn lên áng mây trắng cô đơn trên bầu trời mà ngơ ngẩn như kẻ mất hồn.

Hồi lâu, chàng chợt buông tiếng thở dài:

- Như áng mây cô đơn kia, có ai hiểu được nỗi cô quạnh trong lòng ta?

Mây tan dần rồi biến mất trong không gian vô tận. Bách Lý Hùng Phong băng khuâng nhủ thầm:

"Nào ai hiểu được áng mây kia từ đâu đến và đi về đâu?"

Bỗng chốc nỗi xót xa và cô quạnh dâng ngập tâm hồn. Chàng chạnh lòng cất tiếng ngâm:

"Ngàn hận trăm sầu xé nát lòng tuổi trẻ.

Chợt tỉnh cơn say đứt đoạn giấc chiêm bao.

Gặm nhấm đêm dài luyện nhớ bao kỷ niệm.

Tinh nghĩa mặn nồng ngăn cách chân trời xa.

Thao thức canh trường thêm hao mòn tuổi ngọc."

- Phong ca!

Sau lưng chàng vang lên giọng nói của Bạch Hiểu Hà:

- Phong ca lại thương cảm nữa rồi hở?

Bách Lý Hùng Phong không quay lại. Chàng chậm rãi ngồi xuống, đưa cây Huyết Địch trong tay gõ nhẹ lên hòn đá trước mặt, ngâm tiếp:

"Thương đau chất chồng biết phải làm sao hơn?"

Nỗi sầu ray rứt bao đêm thâm lặng khóc!

Tháng tháng ngày ngày biết tâm sự cùng ai?"

Hỡi trời cao! Sao sinh ta trên trần thế?"

Vừa dứt tiếng, chàng ủ rũ cúi đầu, nước mắt lăn dài trên má, từ từ rơi xuống áo.

Nỗi sầu bi vô vàn theo nước mắt tràn tuôn. Trong cơn thương đau, chàng nghe thấy tiếng khóc sột sùi từ sau lưng vọng tới.

Chầm chậm quay lại, chàng trông thấy Bạch Hiểu Hà đang bung mặt khóc.

Bách Lý Hùng Phong chùi nước mắt, cười héo hắt:

- Hà muội khóc cái gì vậy?

Bạch Hiểu Hà ngẩng lên. Đôi mắt nhòa lệ kia ánh lên hai luồng sáng dịu dàng và đượm vẻ kỳ dị chăm chăm nhìn vào mặt chàng.

Bách Lý Hùng Phong bỗng nghe lòng xao xuyến, lướt qua một cảm giác hết sức kỳ diệu.

Chàng thoáng ngần người đoạn mỉm cười nói:

- Hiểu Hà, bình nhật muội rất linh lợi, tinh nghịch hết sức, sao hôm nay lại cùng khóc lóc với ngu ca như thế này?

Bạch Hiểu Hà ngây dại nhìn chàng:

- Phong ca cảm thấy hiu quạnh và trống vắng lắm phải không?

Bách Lý Hùng Phong lại ngần người cười đáp:

- Trẻ con thì biết cái gì là hiu quạnh với trống vắng. Đừng có nói bậy!

Bạch Hiểu Hà phụng phịu:

- Lúc nào Phong ca cũng xem người ta là trẻ con, người ta đã mười lăm tuổi rồi mà. Hứ! Phong ca cũng chỉ lớn hơn tiểu muội có hai tuổi, vậy mà lại dám bảo người ta là trẻ con hả?

Bách Lý Hùng Phong giật mình thâm nhủ:

“Nàng quả đã lớn khôn rồi ư? Không còn là một cô bé suốt ngày chỉ biết tung tăng đùa nghịch nữa ư?”

Chàng hít một hơi dài, cố ổn định cõi lòng xao động, cười nói:

- Người ta đã mười lăm tuổi thì có can gì đến hiền muội chứ? Ngu ca nói người ta chứ có nói hiền muội đâu mà hiền muội đi biện luận giùm cho người ta chi vậy?

Bạch Hiểu Hà giậm chân phụng phịu, nàng bật cười khúc khích, lúc lắc hai chiếc bím dài:

- Tiểu muội không chịu đâu, Phong ca cứ trêu người ta hoài.

- Ha ha!

Nỗi sầu thương ngập lòng của Bách Lý Hùng Phong bỗng chốc hoàn toàn tan biến trước sự nũng nịu hồn nhiên của Bạch Hiểu Hà. Chàng cười vui:

- Lêu lêu mắc cỡ! Lớn như vậy mà hết khóc lại cười...

Vừa nói chàng vừa dợm đứng lên bỏ chạy.

Nếu là mọi khi thì Bạch Hiểu Hà nhất định đã nhào tới đấm chàng rồi. Song hôm nay lại khác, nàng chỉ lẳng lặng nhìn Bách Lý Hùng Phong, cất giọng buồn buồn:

- Phong ca, tiểu muội rất hiểu nỗi buồn chất chứa trong lòng Phong ca bấy lâu nay. Phong ca đừng tưởng tiểu muội khờ dại, chẳng qua muốn cho Phong ca vui lên đó thôi...

Giọng nói trầm buồn và đầy cảm xúc của nàng đã khiến cho nụ cười trên môi Bách Lý Hùng Phong tắt dần. Sắc mặt chàng bỗng trở nên nghiêm nghị, chậm chậm đưa tay nâng cằm Hiểu Hà, trầm giọng:

- Hiểu Hà, hiền muội không biết đâu. Trên cõi đời này không có một ai hiểu được nỗi lòng của ngu ca đâu. Dù sao thì hiền muội cũng còn quá nhỏ dại.

Chàng nhẹ nhàng lau nước mắt cho Hiểu Hà, dịu dàng nói:

- Hiền muội đừng bỏ đi, để ngu ca thổi sáo cho nghe nhé!

Bạch Hiểu Hà lặng lẽ gật đầu, ánh mắt lộ rõ tình cảm chan chứa trong đáy lòng chẳng chút giấu giếm mà nhìn thẳng vào mặt chàng.

Bách Lý Hùng Phong quay người đi như lảng tránh, hướng ánh mắt nao núng về phía dãy núi cao đối diện.

Những ngọn núi chập chùng như những lưỡi gươm nhọn cắm vào lòng đất, thẳng đứng và cao chót vót, hùng vĩ và hiểm trở.

Làn mây trắng tựa như dải lụa vòng quanh lưng núi. Tuyết phủ trên đỉnh lấp lánh dưới ánh mặt trời, loáng thoáng ẩn hiện bên trên làn mây trắng.

Bách Lý Hùng Phong thở hắt ra, đoạn thu ánh mắt về và ngồi xếp bằng lại, từ từ đưa cây sáo lên, nâng bằng hai tay kề vào môi.

Đôi mày kiếm chệnh chệch của chàng rậm đen. Dấu chấm tí xíu nằm giữa chân mày đỏ như máu tạo cho chàng một vẻ uy nghi khiếp người trong lúc ngồi nghiêm trang.

Một chuỗi âm thanh trầm bổng như đến từ cõi hư vô, tỏa rộng trong không gian, đảo quanh hai lần rồi chợt im bặt.

Bách Lý Hùng Phong trầm giọng nói:

- Buồn thương cho những vong hồn bơ vơ trong thiên hạ, xin hãy nghe một bản Vong Hồn Khúc.

Vừa dứt lời, tiếng sáo lạnh lốt đã xuyên qua chín tầng mây, tỏa ra bốn phía. Âm điệu run rẩy kia như tiếng gào thét thê lương của giới u linh làm xót xa lòng người.

Bầu không khí trong lành bỗng chốc như phủ trùm vẻ sầu bi, vô cùng u ám.

Bạch Hiếu Hà trở to mắt thờ thẩn nhìn Bách Lý Hùng Phong, nước mắt từ từ lăn xuống.

Tiếng sáo du dương biến đổi liên hồi, tựa như một người đối diện với tử vong, sợ hãi và van xin đều không thể thoát khỏi bàn tay của thần chết, cuối cùng đã phải hồn lìa khỏi xác, vất vưởng nơi miền âm cảnh, dật dờ qua bao miền sơn cùng thủy tận, chịu đựng vô vàn giày vò lẫn đau khổ. Lớn vồn trong làn gió âm, quẩn quại, cô khổ và hiu quạnh...

Áo của Bách Lý Hùng Phong đã bị nước mắt thấm ướt. Chàng khẽ run rẩy, khiến cho âm điệu lạc đi, cuối cùng bị gián đoạn.

Dư âm vờn quanh đồi núi. Bách Lý Hùng Phong đưa tay lau nước mắt. Chàng quay mặt hướng bắc lẩm bẩm:

- Hồn hãy về đây, hồn hãy về đây. Cha mẹ ơi! Nếu anh linh của cha mẹ không xa, xin hãy vượt qua ngàn trùng sông núi, về đây thăm con trẻ một chuyến...

- Ôi! Hải tử.

Một bàn tay nhăn nheo đặt lên đầu Bách Lý Hùng Phong. Tiếp theo là một giọng nói hiền từ.

- Ngươi lại buồn nữa rồi.

Bách Lý Hùng Phong biết rõ đó là ai. Chàng lau nước mắt rồi quay lại quỳ xuống, cung kính thưa:

- Phong nhi khấu kiến sư phụ, xin sư phụ kiến an.

Trước mặt chàng là một cụ đồ với ba chòm râu bạc dài phất phơ trước ngực, trùi mền nhìn chàng.

Cụ đồ mặt đầy vết nhăn, dấu ấn do tuổi đời để lại vẫn không thể xóa nhòa được nét hào sảng của ông, chỉ làm tăng thêm nét hiền từ mà người già cả nào cũng có.

Bách Lý Hùng Phong vừa quỳ sụp xuống, liền bị ông đỡ dậy và nói:

- Lão phu vì chịu sự ủy thác của Không Không Thần Tăng, giao ngươi cho mẹ của Hiểu Hà nuôi dưỡng chứ không phải thu ngươi làm đồ đệ... Khả khà! Nếu ngươi mà là đồ đệ của ta há chẳng khuất tất Hiểu Hà lắm sao?

Bạch Hiểu Hà trở to mắt ngơ ngác nhìn Bách Lý Hùng Phong đang đầy ngỡ ngàng, lòng nàng chợt hiểu liền réo to:

- Gia gia...

Đoạn thẹn thùng nhào vào lòng cụ đồ. Cụ đồ ấy chính là Tuyết Trần Cư Sĩ. Thấy cô cháu gái mình mắc cỡ, ông buông tiếng cả cười:

- Ha ha! Phong nhi xem, tôn nữ của ta mà cũng biết mắc cỡ, thật là khó tin.

Bạch Hiểu Hà rúc đầu vào lòng Tuyết Trần Cư Sĩ, miệng tru tréo:

- Ối! Hà nhi không chịu đâu. Gia gia nhạo Hà nhi. Hà nhi không chơi với gia gia nữa đâu!

Tuyết Trần Cư Sĩ bật cười:

- Ha ha! Mi không chơi với gia gia nữa ư? Ha ha! Phong nhi, vậy chúng ta đi thôi.

Bách Lý Hùng Phong cũng không nén được cười bởi những lời bông đùa của Tuyết Trần Cư Sĩ. Chàng lên tiếng:

- Sư phụ đừng trêu Hà muội nữa...

- Hứ!

Bạch Hiếu Hà không chờ Tuyết Trần Cư Sĩ lên tiếng, nàng đã thò đầu ra nói:

- Gia gia đâu phải là sư phụ của Phong ca. Đừng có ham, dựa vào đâu mà Phong ca tự dung lớn hơn tiểu muội cả một đời kia chứ?

Tuyết Trần Cư Sĩ cất giọng ôn tồn:

- Phong nhi, sư phụ Không Không Thần Tăng của ngươi tuyệt kỹ sánh như người trời, đích thực có thể xưng là đệ nhất tuyệt đỉnh cao thủ của đương kim võ lâm, kể về vai vế còn cao hơn lão phu nửa đời. Còn việc lão phu được gọi là Đệ Nhất Kỳ Nhân, chẳng qua là hư danh đó thôi.

Bách Lý Hùng Phong buồn bã:

- Nhưng Phong nhi đã ở trên núi suốt mười bảy năm dài mà chưa từng được gặp thần tăng... gia sư lần nào cả. Thậm chí ngay cả danh tính của phụ mẫu cũng không biết nốt. Phải đến bao giờ thì mới biết?

Tuyết Trần Cư Sĩ thở dài:

- Ôi! Hài tử, ngươi là người đa tình đa cảm, nếu như không biết được cha mẹ là ai thì hẳn suốt ngày ray rứt không yên. Thế nhưng nếu một khi biết được tung tích của lệnh tôn và lệnh đường thì sẽ càng thêm...

Ông như nhận thấy mình đã hó hời, liền chuyển hướng câu chuyện:

- Lão phu rất hối hận vì đã truyền thụ Ma Dịch Ngũ Khuyết cho ngươi, để đến nỗi gây thương cảm cho ngươi thế này...

Bách Lý Hùng Phong nắm chặt lấy câu nói dở dang của Tuyết Trần Cư Sĩ, hỏi gặng:

- Nếu mà lão tiên bối biết được danh tính và tung tích của gia phụ mẫu thì xin hãy nói với Phong nhi...

Tuyết Trần Cư Sĩ lắc đầu:

- Mười bảy năm trước, Không Không Thần Tăng đã mang ngươi đến đây khi còn trong tã ấu. Lúc giao cho lão phu áp dụng phương pháp Thối Cốt của Ma Tông, thần tăng đã từng ước định với lão phu là trong vòng mười tám năm tuyệt đối không được tiết lộ tung tích của lệnh song thân, thành ra...

Bạch Hiếu Hà kinh ngạc:

- Phương pháp Thối Cốt của Ma Tông là hoàn toàn thay đổi thể chất của con người. Gia gia vẫn thường hay khen tư chất bẩm sinh của Phong ca, thì ra đã được trải qua Thối Cốt Đại Pháp... Thảo nào Hà nhi cứ đánh thua hoài.

Tuyết Trần Cư Sĩ lừ mắt:

- Nói bậy! Tính bẩm sinh và trí tuệ của con người sao cải biến bằng nhân lực được chứ? Phong nhi chẳng qua vì khi vừa sinh ra đã bị cương phong của sa mạc xâm hại, tổn thương đến Ngũ Âm Tuyết Mạch...

- Phong nhi đã sinh ra tại sa mạc sao?

Bách Lý Hùng Phong bỗng quỳ xuống van lơn:

- Xin lão tiên bối hãy cho Phong nhi biết...

Tuyết Trần Cư Sĩ bỗng gắt giọng:

- Người ở bên ta suốt mười bảy năm trời có thấy ta làm chuyện bội tín bao giờ chưa? Ta đã ước định với Không Không Thần Tăng là không được tiết lộ thân thế của người. Nay há thể thất tín với người?

Râu tóc ông bay phấp phới, mặt lộ vẻ oai hùng lẫm liệt. Song khi trông thấy Bách Lý Hùng Phong sợ hãi cúi đầu, ông lại mềm lòng buông tiếng thở dài:

- Hài tử! Chả phải là ta không chịu nói ra, mà chính ta cũng chả biết được bao nhiêu. Nếu nói ra chẳng những không có ích mà còn có hại nữa là khác.

Chằm chập nhìn về dãy núi cao ngút trời và đứng nhón như guom, Tuyết Trần Cư Sĩ lại trầm giọng tiếp:

- Việc đời đâu có tốt đẹp như con người đã tưởng tượng? Nỗi đau khổ của con người là do ở họ không thể nào thực hiện được ước muốn của mình...

Bạch Hiểu Hà vẻ giận dữ:

- Gia gia lại nói cái gì thiên cơ nữa rồi. Phong ca vẫn còn quỳ kia kìa. Lão nhân gia kêu Phong ca đứng lên chứ?

- Ồm!

Tuyết Trần Cư Sĩ gạt đầu.

- Phong nhi đứng lên đi!

Bách Lý Hùng Phong chậm rãi đứng lên lẫm lẫm:

- Bản thân của sự sống chính là một gánh nặng đối với con người. Trí tuệ và dự vọng chính là nguồn gốc của sự đau khổ...

Tuyết Trần Cư Sĩ thoáng gật gù nói:

- Phong nhi đã dần dà lãnh hội được ý nghĩa của cuộc sống rồi...

Ông đưa mắt nhìn đứa cháu gái đang xoe tròn mắt ngơ ngác nhìn mình, cười tiếp:

- Cái đó mi không biết được đâu, đừng có nhìn ta như vậy.

Bạch Hiểu Hà chau môi:

- Hứ! Cái gì Hà nhi cũng không biết. Chắc chắn rồi sẽ có một ngày nào đó, Hiểu Hà này biết hơn các người cho mà xem.

Tuyết Trần Cư Sĩ đưa mắt nhìn đứa cháu gái ương bướng, lòng chột xót xa thâm nhủ:

"Ôi! Nó giống hệt như cha nó. Ngay từ bé tính nết đã như vậy, để đến nổi sa vào ma đạo, không tự rút chân ra được..."

Nghĩ tới đứa con trai đã xa nhà hơn mười năm dài cùng với người con dâu đã chết vì ưu tư, một niềm đau khôn tả liền dâng ngập lòng. Ông bất giác buông tiếng thở dài:

- Ôi! Quả thực ta đã già rồi!

Tuyết Trần Cư Sĩ vốn tính cách quật cường, giờ bỗng dưng có cảm giác già nua. Ông thâm nhủ:

"Con người ta khi đã già rồi thì không còn đủ can đảm chống lại số mệnh nữa..."

Bách Lý Hùng Phong chột hỏi:

- Lão tiền bối đang nghĩ gì vậy?

Tuyết Trần Cư Sĩ lắc đầu tự nghĩ:

"Nỗi buồn của một cụ già, các người làm sao mà hiểu được?"

Đoạn bất giác lại nhớ đến người con trai đã bị mình đuổi ra khỏi nhà, ông thở dài náo nuột:

- Phong nhi, người phải phấn đấu vươn lên trở thành một nam nhi đội trời, đạp đất, đừng phụ ý nghĩa của cái tên Bách Lý Hùng Phong mà lệnh tôn đã đặt cho.

Ông nghiêm nghị trầm giọng tiếp:

- Đại trượng phu chẳng những phải uy vũ bất năng khuất, phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di (tạm dịch: không được khuất phục trước vũ lực, không được dâm dật khi giàu sang, không được nản lòng dù nghèo khó) mà còn phải luôn mang tấm lòng nhân nghĩa, không bị sắc đẹp mê hoặc, phải vững vãi với cái chí của đại bàng, làm nên những việc phi thường...

Bách Lý Hùng Phong nghiêm túc đáp:

- Phong nhi xin kính lãnh lời dạy của lão tiền bối.

Tuyết Trần Cư Sĩ mắt ánh lên sáng ngời, chăm chăm nhìn vào mặt Bách Lý Hùng Phong và trầm giọng tiếp:

- Cuộc đời của người tình nghiệt và sát nghiệt rất nặng, cần phải cẩn thận, kéo sa vào sẽ ân hận suốt đời...

Bạch Hiểu Hà chau mày, giậm chân nói:

- Gia gia nói cái gì sát nghiệt với tình nghiệt, sao Hà nhi chẳng thấy chi cả vậy? Phong ca chẳng phải đang rất khỏe mạnh đó sao?

Tuyết Trần Cư Sĩ mỉm cười:

- Đồ ngốc, mi làm sao mà thấy được? Chớ có lời thôi, ta muốn nghe Phong nhi thối lại đoạn thứ ba An Hồn Khúc trong Ma Dịch Ngũ Khuyết, để xem y có tiến bộ hay không?

Bách Lý Hùng Phong cung kính đưa cây Huyết Dịch lên môi, ngồi xuống xếp bằng đối diện với dãy núi cao.

Bạch Hiểu Hà ra chiều bực dọc:

- Hừ! Lại thối cái nhạc khúc khó nghe kia nữa. Sao không chịu thối bài nào hay hơn chứ hả?

Tuyết Trần Cư Sĩ nhíu đôi mày xám bạc, gắt giọng:

- Ma Dịch Ngũ Khuyết này chính là tuyệt kỹ thành danh của gia gia trong chốn võ lâm. Ba mươi năm trước tại Hải Tâm Sơn, Vũ Nội sáu đại cao thủ cả chính lẫn tà cùng với một vị cao thủ tuyệt đỉnh đạo gia tập hợp lại để tử võ sáu ngày sáu đêm. Cuối cùng gia gia với khúc Tàn Hồn Chi Hồi trong Ma Dịch Ngũ Khuyết mà đánh bại bảy người kia để giành lấy danh hiệu võ lâm Đệ Nhất Kỳ Nhân, đâu phải tự dưng mà có được? Vậy mà mi dám xem thường hả? Hừ, tuyệt kỹ Huyết Dịch Ma Âm, thiên hạ có ai là không biết?

Bách Lý Hùng Phong trầm giọng nói:

- Nguyễn với khúc An Hồn Chi Hồi an ủi những vong hồn cô quỷ nơi chín suối.

Tiếng sáo trỗi lên dịu dặt, vô vàn uất hận bi thương như hòa lẫn với không khí tỏa ra bốn phương tám hướng.

Âm điệu lờn vờn không dứt như tiếng gọi các vị cô hồn đang đi dưới cơn mưa chiều ảm đạm, như những lời an ủi triu mến...

Bạch Hiểu Hà chỉ nghe được một lát thì cả tâm linh đã bị chìm đắm trong tiếng sáo. Và theo sự chuyển biến của tiếng sáo mà hóa thành tâm trạng của mình.

- Hà nhi, hãy ngưng tụ nguyên khí, tập trung tư tưởng, đừng để tiếng sáo mê hoặc.

Thì ra Tuyết Trần Cư Sĩ thấy Bạch Hiểu Hà ánh mắt đờ đẫn, sắc mặt biến đổi không ngừng, biết nàng đã bị tiếng sáo ảnh hưởng mà sa vào cảnh huyền hoặc, nên ông đã đặt một tay lên lưng và kề vào tai nàng nói nhỏ như trên.

Bạch Hiểu Hà giật mình, vội vàng ổn định cõi lòng đang lằng lằng, ngồi xuống xếp bằng, ngưng thần tịnh khí, giữ lấy nguyên thần.

Tuyết Trần Cư Sĩ gật gù trầm nghĩ:

"Phong nhi tư chất thông minh, đã hiểu được cách đưa chân khí vào trong tiếng sáo và dùng tâm linh để thổi, thật chẳng phụ bao năm dạy dỗ tận tụy của ta."

Nụ cười thoáng hiện trên môi. Ông đưa ánh mắt hiền từ quét qua người Bách Lý Hùng Phong rồi dời xuống bên dưới thung lũng.

Thốt nhiên, nụ cười trên môi ông vụt tắt, mắt rục lên, đôi mày xếch cao, ba chòm râu bạc không gió mà lay động, quất lớn:

- Phong nhi, ngưng ngay!

Chưa dứt tiếng, y bào trên người ông đã phồng to, cất người lên cao như thiên mã hành không, chênh chếch lướt xa bảy trượng và lao xuống thung lũng.

Bách Lý Hùng Phong giật nảy mình. Đôi mắt lim dim vụt bùng mở, chỉ thấy trên triền núi dưới thung lũng không biết tự bao giờ đã xuất hiện một người máu me đầy mình.

Dưới chân đồi có bốn kẻ mặc võ phục đen và che mặt bằng vải xám bạc đang đuổi theo lên núi.

Chàng liền nhún vai vọt nghiêng lên cao bốn trượng, cất hai bước dài và đáp xuống bãi cỏ trên triền núi.

Bấy giờ Tuyết Trần Cư Sĩ đã đỡ lấy người đầy máu, đưa tay vén mớ tóc lòa xòa trước trán của y, trầm giọng nói:

- Quả đúng là tên súc sanh nguoi.

Hán tử trung niên mình đầy máu mở choàng đôi mắt đỏ quạch nhìn Tuyết Trần Cư Sĩ rồi gào lên:

- Cha...

Chưa kịp tiếp lời đã hôn mê bất tỉnh.

Năm ngón tay của Tuyết Trần Cư Sĩ lướt như bay điếm liền mười hai huyết đạo của người đó, bóp mạnh cầm và lệ làng nhét một hoàn thuốc vào trong miệng của y.

Bách Lý Hùng Phong mắt rục lên, thấy vẻ nôn nóng và tức giận của Tuyết Trần Cư Sĩ, lại nghe thấy tiếng gọi hấp hối của vị hán tử kia, chàng giật mình không kịp suy nghĩ đã nhón chân vọt lên cao bốn trượng lao về phía bốn kẻ bịt mặt.

Người đang lơ lửng trên không chàng đã quát lớn:

- Lũ chuột nhắt ở đâu mà dám đến xâm phạm Nhật Nguyệt Sơn.

Tuyết Trần Cư Sĩ nói với theo:

- Phong nhi, đừng để một người nào sống sót.

Bách Lý Hùng Phong chưa bao giờ thấy Tuyết Trần Cư Sĩ lai giận dữ đến nỗi bảo mình giết hết cả thầy bốn người.

Mắt chàng lóe lên vẻ tàn bạo. Người đang hạ xuống, cây Huyết Địch trong tay đã vung lên vạch thành một vầng sáng đỏ quét nhanh về phía đối phương.

Bốn đại hán bịt mặt kêu lên một tiếng quái dị và tách nhau ra, đồng thời bốn chiếc thuẫn trong tay đưa lên đón đỡ. Chỉ thấy ánh thuẫn lấp loáng, gió rít vù vù tựa như một tấm thép bạc từ dưới đất bay lên đón cản thế tấn công từ trên xuống của đối phương.

Bách Lý Hùng Phong buông tiếng cười khẩy, hai chân co duỗi đạp lên tấm thép bạc do bốn chiếc thuẫn kết hợp lại. Keng một tiếng vang dội, bốn chiếc thuẫn tách ra, một luồng sáng đỏ xuyên qua khe hở.

- Hự!

Một đại hán bịt mặt đã bị cây Huyết Địch đánh trúng giữa chân mày chết tươi.

Bách Lý Hùng Phong xoay gót, cây Huyết Địch rút lên lạnh lốt, màn huyết ảnh vây bọc toàn thân và ào ạt bung ra như nước.

Choang choang choang! Ba lưỡi kiếm vàng vừa được ba đại hán rút ra đã bị Bách Lý Hùng Phong với một thức Di Thiên Huyết Ảnh (bóng máu ngập trời) đánh văng khỏi tay.

Ba vết sáng vàng vọt lên không, một vết sáng đỏ chụp xuống đất. Trong bóng sáo loang loáng, hai tiếng rú thảm thiết vang lên, lại có thêm hai đại hán bị mặt hồn lia khỏi xác.

Tên đại hán còn lại sợ tái mặt, quay người chạy xuống núi thoát thân.

Dấu chấm đỏ ở giữa chân mày Bách Lý Hùng Phong được dồn máu, lỏng lách như một viên hồng cảm thạch gắn trên trán. Chàng trầm giọng quát:

- Vong hồn đã quý chạy đâu cho thoát?

Chưa dứt tiếng đã lướt đi nhanh như chớp hơn một trượng dài, đuổi rà theo tên đại hán bị mặt đang chạy trốn chết.

Tiếng gió vun vút, bóng người nhấp nhóang. Đại hán đó vừa ngẩng lên đã thấy Bách Lý Hùng Phong như một hung thần ác sát tay cầm Huyết Địch lướt tới.

Mắt y ánh lên vẻ khiếp hãi, hét to một tiếng và vung thuẫn lên nhắm chân Bách Lý Hùng Phong chém tới.

- Hứ!

Bách Lý Hùng Phong cong lưng, tả chưởng vươn ra chộp vào mép thuẫn hất ngang. Đồng thời Huyết Địch điểm tới trúng ngay giữa chân mày đại hán nọ.

Chiếc thuẫn tạt ngang ra ngoài xa hơn sáu trượng, âm một tiếng rơi trên bãi cỏ, phản chiếu ánh nắng lấp lánh.

Bách Lý Hùng Phong người còn lơ lửng trên không mà đã giết chết đối phương. Vừa hạ xuống đất chàng liền quay người toan trở về xem xét người đang thọ trọng thương.

Ngay khi ấy, từ trong rừng bỗng vang lên một giọng nói thâm trầm:

- Thủ đoạn tàn độc thật!

Bách Lý Hùng Phong nhướng mày quát hỏi:

- Ai nấp trong rừng?

Cành cây xào xạc, một luồng kinh phong lạnh toát ồ ạt xô tới. Bách Lý Hùng Phong khẽ buông tiếng cười khẩy, cánh tay rung lên, mũi sáo quay thành hình tròn đón đầu luồng kinh phong, người như con cá trạch lướt chui vào rừng.

Luồng hàn phong như bị một lưới kiếm nhọn vạch thủng với cây Huyết Địch làm tâm, từ hai bên người chàng trượt qua.

Bách Lý Hùng Phong vào tới trong rừng liền thấy ngay một người ốm quắt queo vận lục bào, mái tóc bù xù che kín cả mặt mũi, dán người vào một thân cây cổ thụ.

- Hừ!

Lục bào quái nhân kinh ngạc:

- Đó là thức Càn Khôn Phân Hóa.

Bách Lý Hùng Phong lạnh lùng:

- Người vẫn còn chưa mù!

Mái tóc của Lục bào quái nhân vụt dựng đứng lộ ra một gương mặt ngựa xanh mét. Y kêu lên một tiếng quái dị, song chưởng giơ lên và sẵn tới.

Bách Lý Hùng Phong vung cây Huyết Địch, tiếng sáo rít lên, một làn địch ảnh tuôn ra.

Bốp bốp hai tiếng, Huyết Địch đánh trúng hổ khẩu đối phương. Lục bào quái nhân rú lên đau đớn. Y vội rút tả chưởng về, tay phải biến chưởng thành trảo, năm ngón tay vươn ra chụp cây Huyết Địch.

Bách Lý Hùng Phong lệ làng vẫy tay, mũi sáo vụt điểm tới Mạch Môn đối phương. Chỉ thấy huyết ảnh lấp loáng và đồng thời chàng giương chỉ nhắm ba đại yếu huyết của đối phương điểm tới.

Lục bào quái nhân buông một chuỗi cười khằng khặc quái dị, năm ngón tay thốt nhiên trở nên đen thui và năm chiếc móng dài vụt phạt ra.

Thế nhưng, ngay khi ấy Mạch Môn của y đã bị mũi sáo điểm trúng, cánh tay phải tức thì buông rũ xuống.

Trước mắt huyết ảnh chập chùng, tiếng sáo chói tai, y rên lên một tiếng đau đớn, cố xô địch về phía sau lẩn tránh.

Huyết ảnh vụt tắt. Lục bào quái nhân rú lên thảm thiết và bị hất văng ngược ra sau sáu thước, va vào một thân cây to, mềm nhũn rơi xuống đất.

Cây Huyết Địch của Bách Lý Hùng Phong đã xuyên vào không môn điểm trúng hai đại huyệt Tỏa Tâm và Chí Đường của đối phương.

Về tàn bạo tụ lại nơi đầu mày của Bách Lý Hùng Phong. Chàng cúi nhìn vết móng tay cào trên bắp tay, bông tiêng cười gằn, đoạn tiến tới hai bước, đưa mũi chân giẫm nát chiếc đầu của Lục bào quái nhân. Máu và óc lẫn lộn, nhầy nhụa thấm vào mặt đất.

Sát khí biến mất trên chân mày. Bách Lý Hùng Phong ngơ ngẩn đứng nhìn xác chết dưới đất, trông thấy cảnh chết thê thảm kia, chàng sửng sờ thảm nghĩ:

“Y đã bị ta điểm trúng tử huyệt, thực ra đã không còn sống được nữa. Tại sao ta lại phải giết y như thế này? Chả lẽ ta quả thực sát nghiệt quá nặng ư?”

Chàng đứng ngơ ngẩn một hồi, bỗng nghe sau lưng có tiếng gió khe khẽ, chàng vội quay phắt lại và đưa cây Huyết Địch lên ngang ngực.

- Tiểu muội đây mà!

Bạch Hiểu Hà hoảng kinh.

- Phong ca làm sao vậy.

Bách Lý Hùng Phong lắc đầu:

- Chẳng có gì, chỉ vì mới giết người lần đầu nên thấy hơi tởm đó thôi.

- Gia gia gọi Phong ca kìa!

Bách Lý Hùng Phong lúc bấy giờ mới sực nhớ tới người vấy máu, chàng vội hỏi:

- Người bị thương đâu?

Bạch Hiểu Hà chom chớp mắt:

- Ông ta bị thương rất nặng, gia gia phải dùng nội công để giữ tâm mạch cho ông ta không bị đứt hơi. Tiểu muội chẳng rõ ông ta là ai mà khiến gia gia thận trọng đến mức làm như sợ ông ta chết mất vậy...

Bách Lý Hùng Phong than thẫm:

“Nàng đâu có hiểu ông ấy có thể chính là phụ thân của nàng?”

Chàng khi còn nằm trong tã ấp thì đã được Không Không Thần Tăng ẵm đến Nhật Nguyệt Sơn. Từ khi hiểu sự đời đến nay chàng chỉ biết đến mẹ của Bạch Hiểu Hà chứ nào thấy cha của nàng bao giờ. Mà Tuyết Trần Cư Sĩ cũng đã từng bảo rằng ông có một người con trai duy nhất đã tạ thế từ lâu rồi.

Cho nên nay bỗng xuất hiện người thọ trọng thương kia, tuy đã lên tiếng gọi Tuyết Trần Cư Sĩ là cha song chàng vẫn chưa dám khẳng định đó chính là cha của Hiếu Hà.

Chàng trầm ngâm một hồi vẫn chẳng tài nào hiểu được căn nguyên bèn nói:

- Hiếu Hà, đi thôi!

Hai người vượt qua ngọn đồi, phi thân lên mỏm núi, chỉ thấy Tuyết Trần Cư Sĩ mặt mũi đỏ ửng, hữu chưởng đặt trên ngực người nọ, tả chưởng xoa bóp đỉnh đầu, ngồi xếp bằng trên một tảng đá phẳng phiu.

Bách Lý Hùng Phong nhác thấy là biết ngay Tuyết Trần Cư Sĩ đang dùng môn Thái Thanh Chân Khí để chữa thương cho người nọ.

Lẳng lẳng một hồi bỗng thấy Tuyết Trần Cư Sĩ thở hắt ra, thu tay về, mặt đầy ảo não và đôi mắt rướm lệ.

Bách Lý Hùng Phong rúng động cõi lòng lên tiếng hỏi:

- Lão tiền bối, ông ấy có cứu chữa được chăng?

Tuyết Trần Cư Sĩ thờ thẩn nhìn Bách Lý Hùng Phong và lắc đầu. Bách Lý Hùng Phong chau chặt đôi mày kiếm, ngoảnh lại nói:

- Hà muội hãy về trang gọi Bạch Phúc và Bạch Hữu đến đây.

Tuyết Trần Cư Sĩ hiểu dụng ý của Bách Lý Hùng Phong, bèn trầm giọng nói:

- Nhân tiện ghé phòng thuốc của gia gia lấy Hàn Ly Đơn luôn thể nhé.

Bạch Hiếu Hà toan nói gì, song Tuyết Trần Cư Sĩ đã gắt:

- Mau lên, có nghe không?

Bạch Hiếu Hà vụt đỏ mắt, quay người lướt nhanh về gia trang.

Tuyết Trần Cư Sĩ trông theo bóng dáng nàng, ông buông tiếng thở dài:

- Ôi! Chưa bao giờ ta gắt gỏng với nó như hôm nay...

Bách Lý Hùng Phong lại hỏi:

- Lão tiền bối, ông ấy hết cứu rồi ư?

- Trên đời này không còn ai cứu được hấn nữa đâu.

Tuyết Trần Cư Sĩ lắc đầu:

- Hắn đã bị trúng phải sáu loại cực độc, lại cộng thêm suốt ngày bôn tẩu và bị tấn công liên miên, khắp người bị thương tích ngót mười bảy, mười tám chỗ, nội phủ đã bị nát vụn...

Ông nghẹn ngào cố nén nước mắt lấm bẫm:

- Cũng may là hắn cũng còn nhớ quay về Nhật Nguyệt Sơn. Ôi! Đã suốt mười lăm năm dài. Trong suốt mười lăm năm, hôm nào ta cũng trông mong hắn tỉnh ngộ, buông bỏ người đàn kia mà quay trở về bên ta. Thế nhưng ta đã mỗi mòn trông đợi suốt mười lăm năm ròng rã, vậy mà hắn đã trở về với nông nổi này đây...

Vị Tuyết Trần Cư Sĩ được thiên hạ võ lâm xưng tụng là Đệ Nhất Kỳ Nhân xưa nay vốn kiên cường uy mãnh, chưa bao giờ biết rơi một giọt nước mắt. Ngay khi mười lăm năm trước xưa đuổi người con trai duy nhất của mình khỏi nhà, ông cũng không hề rơi lệ.

Vậy mà giờ đây chúng kiến đứa con trai đã lưu lạc giang hồ bấy lâu nay bị thương trầm trọng và sắp lìa nhân thế mà không một ai cứu chữa nổi, nước mắt của ông bất giác tuôn trào, lăn chã rơi xuống áo.

Nước mắt của đấng anh hùng đâu dễ gì tuôn chảy. Chẳng qua chỉ vì chưa đến lúc đau lòng, nếu một khi thực sự gặp cảnh thương tâm thì dù bất cứ ai cũng phải rơi lệ...

Bách Lý Hùng Phong lặng nhìn vị anh hùng dần dần già hẳn đi, lòng nghe vô vàn cảm xúc, nổi xốn xang tràn ngập tâm tư.

Thình lình, Tuyết Trần Cư Sĩ chớp lấy cánh tay chàng, giọng hốt hoảng:

- Người bị ai cào thương thế này?

Bách Lý Hùng Phong sững sốt, cúi nhìn năm vết móng tay cào của Lục bào quái nhân và đáp:

- Khi này Phong nhi ở trong rừng đã gặp một kẻ lục bào...

- Độc Long Trảo!

Tuyết Trần Cư Sĩ hậm hực.

- Đây là môn võ công độc môn của Độc Thần Hữu Linh Linh. Hắc hắc, Hữu Linh Linh, người to gan thật, lại dám hạ thủ đối với Thiếu trang chủ của Nhật Nguyệt Sơn Trang thế này... Ta phải lột da người.

Bách Lý Hùng Phong ngơ ngác:

- Nhưng mà Phong nhi có thấy gì đâu?

- Người đã được tôi luyện qua phép Thối Cốt của Ma Tông, bách độc không thể xâm nhập...

Mặt ông bộc lộ sát khí:

- Tên lục bào kia đâu rồi?

- Đã bị Phong nhi giết chết rồi! Lão nhân gia sao không giải huyết cho ông ấy xem...

Tuyết Trần Cư Sĩ buồn rầu:

- Huyết đạo của y mà mở là sẽ chết ngay tức khắc.

Bách Lý Hùng Phong ngẫm nghĩ một hồi:

- Chẳng lẽ trong khắp thiên hạ quả thực không có thuốc để chữa khỏi cho ông ấy thật sao? Không còn ai...

- Lôi thôi!

Tuyết Trần Cư Sĩ giận dữ nạt.

- Nếu mà có thuốc chữa thì ta cần người phải nói nữa!

Bách Lý Hùng Phong chung hứng, im lặng cúi gằm mặt.

Tuyết Trần Cư Sĩ vừa nói xong, lập tức nhận thấy ngay mình đã lỡ lời, bèn áy náy tiếp:

- Lão phu vì nóng ruột nên lời lẽ không khỏi quá đáng, mong người chớ để dạ.

- Phong nhi không dám để dạ đâu!

Bách Lý Hùng Phong lẩm bẩm:

- Phong nhi rất cảm thông cho nỗi lòng của một vị cha già...

Tuyết Trần Cư Sĩ bậm môi:

- Lão phu bất luận thế nào cũng phải hỏi cho ra tên ác tặc nào đã tàn hại y...

Mặt ông rực lên đống dục tiếp:

- Tuy y là tên nghịch tử đã bị trục xuất khỏi gia môn, song dù sao y cũng là người của nhà họ Bạch, trên cõi đời không một ai có thể hiếp đáp người nhà họ Bạch ở Nhật Nguyệt Sơn này...

Chỉ chớp cùng một lượt vung lên giải khai ngay mười huyết đạo của đại hán nọ rồi nhẹ nhàng đặt tay lên huyết Mạch Môn sau lưng.

Một luồng chân khí từ chưởng tâm của ông phát ra, xuyên qua huyết Vi Lữ, xô đến Đan Điền rồi ngưng tụ nơi huyết Khí Hải của vị đại hán.

Phương pháp xông huyết này cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần một chút bất cẩn là có thể gây nên cái chết, thế nhưng hiệu quả lại rất to tát. Chỉ thấy sắc mặt của vị đại hán nọ ửng hồng, mở mắt thao láo nhìn vào mặt Tuyết Trần Cư Sĩ, hai giọt nước mắt lăn dài xuống má.

Tuyết Trần Cư Sĩ rung giọng hỏi:

- Hào nhi, ai đã tàn độc như vậy? Đã ra tay...

Bạch Hào mấp máy đôi môi tái nhợt một lúc rồi mới nói được:

- Cha! Hài nhi thật có lỗi, xin cha hãy thứ tha...

Dù cố dằn nén mà cũng không tài nào cầm được lòng, Tuyết Trần Cư Sĩ nước mắt ràn rụa hỏi:

- Hào nhi hãy nói ai đã gây ra nông nỗi này, để phụ thân báo thù cho...

Bạch Hào thều thào:

- Thiên Tâm Giáo...

- Thiên Tâm Giáo ư? Những ai tổ chức? Giáo chủ của chúng là ai?

Bạch Hào đau đớn lắc đầu nói một cách khó nhọc:

- Hải Tâm Sơn... Hữu Linh Linh... Tinh Tú Hải Hải Thiên...

Mắt y trợn to, ánh mắt rối loạn, buông hai tiếng thở gằn rồi tiếp:

- Hài nhi... muốn gặp Hiếu Hà lần cuối, nó...

Tuyết Trần Cư Sĩ ánh mắt như rục lửa, hỏi gặng:

- Mụ đàn bà của ngươi đâu? Ta muốn hỏi Hồ My Nương, y thị đã ra sao rồi?

Mặt Bạch Hào co giật, giọng run rẩy:

- Thị... Quý Thủ Thiên Vương...

Chưa kịp nói hết câu đã phun ra một ngụm máu đen xì, rũ người gục đầu trút hơi thở cuối cùng.

Tuyết Trần Cư Sĩ thờ thẫn ngược nhìn trời lấm bầm:

- Ngươi đã ra đi rồi. Cuối cùng thì ngươi đã ra đi trước ta. Người tóc bạc tiễn kẻ đầu xanh, nước mắt thương đau luống đoạn trường...

Ông đưa tay lên rút trâm cài tóc để mặc cho mái tóc dài bạc phơ xõa xuống đôi vai.

Ông bỗng xác Bạch Hào lên, quay người trở về sơn trang. Mái tóc bạc theo gió tung bay, bước chân ông chệnh choạng.

Giọng nói bi thương của ông theo gió vọng lại:

"Sự đời như giấc chiêm bao.

Đời người được mấy lúc thanh thản.

Nghe gió đêm nào nùng rên xiết.

Lòng ngậm ngùi khắc khoải suốt bao canh..."

Bách Lý Hùng Phong chậm chậm đưa cây Huyết Địch lên môi, thổi một bài An Hôn Khúc khi này còn dang dở.

Tiếng sáo nức nở thê lương như tiếng khóc than của loài cú đêm nghe nào nùng da diết...

- o O o -